

ชื่อหนังสือ	ดงผู้ดี
ผู้แต่ง:	บุษยมาศ
สำนักพิมพ์:	โชคชัย
ปีที่พิมพ์:	2001
จำนวนหน้า:	768 หน้า
ราคา:	280 บาท

ตั้งแต่จำความได้ ขม รู้แต่ว่าโลกแคบๆ ของตัวเองนั้นมีแต่แม่คนเดียวเท่านั้น

แชนซ์เซพเนจรมากับลูกตั้งแต่ยังแบเบาะ ครูสมพร เจ้าของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในต่างจังหวัด เวทนาจึงรับเลี้ยงแม่ลูกไว้ แชนทำงานเป็นภารโรงช่วยงานโรงเรียนเต็มกำลัง แลกกับการที่ครูสมพรให้โอกาส ขมได้เรียนหนังสือ แชนหวังในสิ่งเดียวคือ สักวันความทรงจำว่าตนคือใครจะกลับมาเพราะลูกจะได้ไม่ต้องลำบากอีกต่อไป แต่ยิ่งแชนใช้ความพยายามในการเรียกความทรงจำกลับคืนมาเท่าไร ก็ยิ่งทำให้หัวใจของเธอบอบช้ำเท่านั้น

จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อครูสมพรเรียกซ้อมวงมโหรีเครื่องสายเพื่อแสดงในงานวันเกิดท่านผู้ว่าฯ พี่ชายของเธอ เสียงเพลงโสมส่องแสงเหมือนปลุกเร้าบางสิ่งในจิตใต้สำนึกของแชน แชนร้องเพลงโสมส่องแสงได้อย่างไพเราะเหมาะเจาะ สร้างความอัศจรรย์ใจให้ทุกคน พร้อมๆ กับความทรงจำบางส่วนของแชนกลับคืนมา สองแม่ลูกหวังว่าในคืนวันงานปาฏิหาริย์จะบังเกิด

ในวันงานซึ่งขณะที่แม่ได้รับเกียรติให้ร้องเพลง โสมส่องแสงนั้น ความทรงจำของแม่กลับมาจริงๆ พร้อมกับการปรากฏตัวของ พิทย์ รุ่งพราย ซึ่งก็จดจำแม่ได้เพราะเสียงเพลง โสมส่องแสงเช่นเดียวกัน แต่ในนาที่สุดท้ายของเพลง แม่ก็ขาดใจตาย แต่ก่อนจะสิ้นลมหายใจ แม่ยังได้มีโอกาสฝากฝังขมกับพิทย์ รุ่งพราย ซึ่งใครๆ ก็เข้าใจว่าเป็นพ่อของขม พิทย์ รุ่งพราย พาขมเข้ากรุงเทพทันที หลังจากฝากฝังเรื่องงานศพของแม่ให้ครูสมพรช่วยจัดการ

พิทย์ รุ่งพราย หรือจริงๆ แล้วคือ **ชวาล สุรบดินทร์** พาขมมาที่ **บ้านพุทธชาด** หลังจากเขาปลอมใจขมว่า เขามีความจำเป็นที่จะต้องพาขมมาฝากให้อยู่ที่นี่เพียงชั่วคราว เมื่อคนพร้อมเมื่อไหร่จะกลับมารับตัวขมไปอยู่ด้วยกัน **รังสรรค์ รัตเดชากร** เเชิญหน้า พิทย์ รุ่งพรายอย่างน้ำท่วมปากและจำเป็นต้องรับคำเรื่องดูแลขมอย่างเลียงไม่ได้ (รังสรรค์เคยเป็นหนี้ชวาลก่อนใหญ่ที่ไม่มีทางมีปัญญาใช้คืนได้) ตั้งแต่วันนั้น ขมก็เฝ้าชะเง้อรอคอยการกลับมาของพิทย์ รุ่งพราย ทุกวัน เพราะชีวิตบ้านพุทธชาดนั้น ความทุกข์มีมากกว่าความสุข แต่ถึงกระนั้นกำลังใจอย่างเดียวกับแม่เฝ้าปลอมประโลมใจตัวเองก็คือสักวันพ่อจะมารับตนไปจากที่นี่

รังสรรค์ รัตเดชากร เพิ่งแต่งงานใหม่กับ **บุหงา** น้องสาวเมียเก่าที่เสียชีวิตไปหลายปี ในวันที่พิทย์พาขมมาถึงบ้านพุทธชาด บุหงาอดแปลกใจในสถานภาพของขมและเหตุผลที่แท้จริงที่รังสรรค์จำใจยอมรับตัวขมมาอยู่ในบ้านไม่ได้ บุหงาเข้ามามีส่วนจัดการชีวิตของขมมากมาย เพราะบุหงารู้สึกว่ารังสรรค์เกลียดเด็กคนนี้ ทั้งงานบ้านหนักๆ ทั้งความเป็นอยู่ของขมจึงไม่ต่างจากคนใช้คนหนึ่งในบ้าน ขมเองก็รู้สึกถึงความเกลียดชังที่รังสรรค์มีต่อตน ขมจึงพยายามเลียงที่จะเชิญหน้ารังสรรค์ตลอดเวลาและบอกตัวเองว่าผู้ชายคนนี้ใจคอโหดร้าย วางอำนาจและน่ารังเกียจ

บุหงาส่งขมให้ไปอยู่กับ **นมพ่อน** ซึ่งอยู่เรื่องหลังเล็ก หลังจากรังสรรค์รู้ว่าบุหงาจัดให้ขมไปอยู่รวมกับคนใช้หลายวัน บุหงางงกับความโลเลมาของรังสรรค์ สถานภาพของขมจึงกำกึ่งระหว่างการเป็นเด็กรับใช้ก็ไม่ใช่ เป็นลูกหลานคนบ้านนี้ก็ไม่ใช่ แต่หลายครั้งที่บุหงาก็ได้โอกาสลงไม้ลงมือกับขมบ้าง เมื่อไม่รู้จะสำแดงอำนาจบาปมีหรือไม่มีที่ระบายนามณ์

ชวาล ได้พบกับ ชาตีสยาม สุรบดินทร์ ลูกพี่ลูกน้องซึ่งกลับมาเยี่ยมบ้านระหว่างปิดภาคเรียนที่อังกฤษ ชวาลได้ฝากฝังชาตีสยามให้ช่วยดูแลขมต่อจากเรา เพราะความจำเป็นที่งานของเขาจะต้องเดินทางเสมอ ไม่สามารถอยู่เป็นหลักแหล่ง

ก่อนหน้านั้นขมได้พบชาตีสยามโดยบังเอิญในห้างสรรพสินค้า เพราะบุหงาให้ขมติดตามไปช่วยหิ้วของ ขมเห็นด้านหลังของชาตีสยามและเข้าใจผิดว่าเป็น พิทย์ รุ่งพราย ชาตีสยามนึกเอ็นดูขมตั้งแต่แรกเจอ ส่วนบุหงาก็บึ้งความหล่อและมาดเท่ห์ของชาตีสยามเพราะเป็นชายในฝันของเธอ ชาตีสยามซื้อตุ๊กตาให้ขม แต่หลังบุหงาก็หักคอขมแย่งตุ๊กตาไปเป็นของตัวเอง เข้าข้างตัวเองว่าชาตีสยามซื้อให้ตน ขมพ่ายแพ้อำนาจที่ไม่เป็นธรรมของผู้ใหญ่ ได้แต่เสียใจและหวังว่าสักวันจะได้ตุ๊กตาค้นคืน

รังสรรค์มีลูกสาวติดเมียเก่าสองคนคือ รติรส พงนิษฐ์ เด็กหญิงทั้งสองกลายเป็นเพื่อนเล่นกับขมและสนิทกันเป็นอย่างดีเพราะวัยไล่เลี่ยกัน แต่เมื่อรังสรรค์รู้ว่าลูกสาวของตนมาคลุกคลีกับขมก็แสดงความไม่พอใจ ขุดปมด้วยของขมขึ้นมาด่าว่า ยิ่งทำให้ขมเกลียดรังสรรค์ บุหงาเลี่ยมสอนป้อนทัศนคติความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นให้กับรติรส พงนิษฐ์ แต่ทั้งสองไม่เข้าใจความคิดผู้ใหญ่เพราะเธอยังคงได้รับน้ำใจจากขม รติสยังคงสนิทเป็นเพื่อนกับขมเสมอ ในขณะที่พงนิษฐ์ซึมซับนิสัยเหยียดหยามและดูถูกคนมาจากบุหงาเต็มๆ

คุณไพลิน พี่สาวรังสรรค์ อยู่กับ คุณหญิงรัตนเดชากร ผู้เป็นแม่ที่ตึกใหญ่ ในอาณาบริเวณบ้านเดียวกัน คุณไพลินได้พบขมและถูกชะตา ยิ่งได้รู้ความเป็นมาของขมคร่าวๆ จากนมพ่อนิ่งเวทนา จึงขอตัวขมจากรังสรรค์ แต่รังสรรค์ปฏิเสธ คุณไพลินและคุณหญิงแปลกใจและเริ่มค้นหาต้นกำเนิดของขม เพราะสงสัยว่าขมเป็นลูกของ แชนภา ลูกบุญธรรมที่ตนเคยเลี้ยงดูและได้สาบสูญไปสิบปี

รัฐ รัมภ์ เด็กชายสองพี่น้อง หลานชาย คุณหญิงพิชัยธรรรงค์ เพื่อนบ้านรื้อติดกัน ซึ่งเข้ามาเล่นกับรติรส พงนิษฐ์ เสมอ โดยผู้ใหญ่ทั้งสองบ้านได้หมายมั่นปั้นมือจับคู่ รัฐ รัมภ์ ให้รติรส พงนิษฐ์ ไว้ตั้งแต่เล็กๆ เพราะรักใคร่เห็นน้ำใจกันมานาน รัฐ รัมภ์ ได้เจอขมและเอ็นดู มีขมนมและของเล่นมาฝากเพื่อแม่ถึงขมเสมอ ยิ่งนับวัน รัฐ รัมภ์ ก็ยิ่งสนิทกับขมมากกว่ารติรส พงนิษฐ์เสียอีก

ชาติสยามตามมาดูตัวผมถึงบ้านพุทธชาดตามคำขอร้องของชวาล ทำให้บุหงายังเข้าใจผิดว่า ชาติสยามมีใจให้กับตน โดยอาศัยผมเป็นสื่อ บางอารมณ์บุหงาก็แสบดีต่อผม เพราะต้องการใช้เพื่อเป็นสื่อถึง ชาติสยาม แต่บางอารมณ์ผมก็ต้องเจ็บตัวเพราะความริษยาของบุหงา

ความจริงเมื่อชวาลได้ฝากฝังผมให้ชาติสยามช่วยเหลือแล้ว ไม่นานชวาลก็เสียชีวิตในต่างประเทศ ด้วยโรคประจำตัว ชาติสยามดูแลผมตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับชวาล เขาส่งจดหมาย ของขวัญ เมื่อถึงโอกาส สำคัญไม่ว่าจะเป็นวันปีใหม่หรือวันเกิดถึงผมในนามชชวาล โดยปิดบังเป็นความลับว่าชวาลได้จากโลกนี้ไป แล้ว เขาได้รับรู้ความเป็นไปและความรู้สึกนึกคิดจิตใจของผมตลอดเวลา และรู้ว่าผมรอคอยวันที่จะได้พบ พ่อและอยู่กับพ่ออีกครั้ง ด้วยการอดทนอยู่ในบ้านพุทธชาด ไม่ว่าจะถูกข่มเหงจิตใจอย่างไรก็ตาม จดหมาย และของขวัญทุกชิ้นจากชาติสยามคือกำลังใจอย่างเดียวของผม

คุณไพลินถูกชะตาผมจึงรับอุปการะ โดยให้ผมได้เรียนหนังสือ โรงเรียนเดียวกับตริตส พงนี้อยู่ ผมตั้งใจเรียนและผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก พงนี้อย่างทวีความหมั่นไส้ผมจากการขูขงของบุหงา

เวลาผ่านไปหกปี ผมเรียนจบมัธยมปลายและเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัย ชาติสยามได้กลับมาเมืองไทย และมีเวลาดูแลผมใกล้ชิดยิ่งขึ้น ผมเคารพและศรัทธาในตัวชาติสยาม เพราะชาติสยามคือตัวแทนของพ่อ และผมเชื่อว่าชาติสยามคืออาแท้ๆ ของตน แม้กระทั่ง รุ่งกาญจน์ คนรักของชาติสยาม ผมก็มอบความเคารพ รักให้อย่างเต็มหัวใจ

ยิ่งโตเป็นสาว นอกจากความสวยน่ารักของผมแล้ว ความดีคุณเพชรแท้ที่ค่อยๆ ได้รับการเจียรนัยก็ยิ่ง ทำให้รัฐ รัมภ์ ซึ่งก็โตเป็นหนุ่มน้อยแล้วเหมือนกันต่างทุ่มหลงรักผมด้วย ตริตสน้อยใจรัฐ ส่วนพงนี้อย่างเกลียดชังผม เพราะรัมภ์ก็เหมือนจะหลงผมและเห็นความสำคัญของเธอน้อยลง

บุหงานอกจากจะขูขงให้พงนี้อยู่เกลียดผมแล้ว เธอยังใช้ผมเป็นสะพานทอดไปหาชาติสยามด้วย บุหงาพบความจริงว่ารังสรรค์ไม่ได้น่าสนใจอย่างที่เธอคิด เขาให้ความสุขไม่พอ นอกจากสมบัติแล้วก็ไม่มีอะไรที่จะเติมเต็มชีวิตเธอได้อีก บุหงาวางแผนให้ชาติสยามกับรุ่งกาญจน์เข้าใจผิดกันได้หลายครั้ง หวังจะให้คนทั้งคู่เลิกกัน แต่ความรักที่มั่นคงต่อกันของคนทั้งสองก็ไม่สามารถทำให้ความสัมพันธ์สั่นคลอนลงได้

ชมเรียนจินได้รับทุนการศึกษา ชมตั้งเป้าหมายในชีวิตไว้ว่าจะออกเดินทางเพื่อไปอยู่กับพ่อ รังสรรค์ซึ่งดูเหมือนไม่เคยสนใจในตัวชมเลย แต่ก็แอบเฝ้ามองความเป็นไปของชมห่างๆ อดชื่นชมขมขื่นๆ และเกิดความกังขาไม่น้อยว่า ทำไมเด็กผู้หญิงคนนี้จึงเข้มแข็งและใฝ่ดีได้ขนาดนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันทิว ในใจก็ผลักดันให้การแสดงออกเป็นไปในด้านความเกลียดชังเด็กสาว ทางด้าน รัฐ รัมภ์ หลงรักชมจนจิตใจ กันถึงขนาดชกต่อยกันเองจากการยุแหยงของบุหงา เพราะบุหงาต้องการให้ชมถูกเหวี่ยงออกไปจากบ้าน พุทธชาติ เพราะเธอได้ยื่นความลับเรื่องชาติกำเนิดของชมโดยบังเอิญ

คุณไพลินโน้มหน้าคุณหญิงแม่ของเธอในสิ่งที่เธอสงสัย และกระตุ้นให้ความลับที่เก็บงำกันมานาน ถูกเปิดเผยเสียที หลังจากชมจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยด้วยคะแนนเกียรตินิยม คุณไพลินต้องการเลี้ยง ฉลองวันเกิดของคุณหญิงแม่ และขอร้องให้ชมช่วยร้องเพลงโสมส่องแสงในวันงาน คุณไพลินจัดเสื้อผ้าให้ ชมใส่ มอบเครื่องประดับมากมายของนภาให้ชมได้แต่ง แถมยังให้ชมได้ดูภาพถ่ายของนภาด้วย ชมถึงกับ น้ำตาร่วงเมื่อเห็นรูปแม่ ชมตั้งใจร้องเพลงโสมส่องแสงด้วยความระลึกถึงแม่สุดหัวใจ แต่คนที่ซ็อกและ โกรธเกรี้ยวที่สุดเมื่อได้ยินเพลงโสมส่องแสงก็คือรังสรรค์ รังสรรค์รับไม่ได้ แต่คนที่เสียความรู้สึกมากกว่า ก็คือชม เธอไม่มีวันยอมรับผู้ชายอย่างรังสรรค์เป็นพ่อ เพราะรังสรรค์เป็นผู้ชายที่โหดร้ายและทอดทิ้งแม่กับ ตนได้ลวง

ชมตัดสินใจออกจากบ้านพุทธชาติและไปอยู่กับชาติสยาม โดยหวังว่าจะไปตามหาพ่อที่อยู่ยุโรป ชาติสยามจำเป็นต้องเปิดเผยความจริงว่า พิทย์ รุ่งพวย ได้ตายไปนานแล้ว ชมซ็อกและเสียใจที่สุด ชาติสยาม นำซองเอกสารซึ่งเก็บรักษาไว้เพราะรับปากจะมอบให้ชมเมื่อชมบรรลุนิติภาวะแล้ว เอกสารลายมือชวาลเล่า ความจริงทั้งหมดเรื่องแม่และชะตากรรมที่แม่ต้องเผชิญ นอกจากนั้นชวาลยังได้เขียนพินัยกรรมยกทรัพย์สิน สมบัติทั้งหมดของตนให้ชมคนเดียว

บุหงาประกาศว่าตนตั้งท้องเพราะหวังจะดึงคะแนนนิยมจากรังสรรค์ แต่ตรงกันข้ามรังสรรค์กลับ โกรธเกรี้ยว เพราะเขาได้ทำมันตั้งแต่ก่อนแต่งงานกับบุหงา ทั้งคู่ทะเลาะกันอย่างรุนแรง บุหงาปลักรังสรรค์ ตกบันไดหลังหักและต้องกลายเป็นคนพิการ บุหงาหนีกระเจิดกระเจิงสู่น้ำใครไม่ได้ แต่ยังคงรุ่มแค้นชมที่ เข้ามาเป็นมารชีวิตเธอ

รติรสกลายเป็นพี่สาวแท้ๆ ของชม เธอยินดีนักหนาที่ได้ชมมาเป็นน้อง ส่วนพจนีย์ที่เคยเอาแต่ใจตัวเองกลับผิดหวังในชีวิตที่ถูกลดความสำคัญลง รัฐ รั่มก็กลับเข้ามาดูแลความรู้สึกและจิตใจของเด็กสาวทั้งสอง และสอนให้พจนีย์ได้เรียนรู้ว่าคุณค่าของความเป็นคนนั้นอยู่ที่จิตใจ ที่คิดและมุ่งแต่การทำความคิดเพื่อคนอื่น ไม่มีใครหรืออะไรจะมาลดคุณค่าของเราได้เลยนอกจากตัวเราเอง

ชมเดินทางกลับไปสู่อุบัติเพื่อทำศพแม่ ชาตีสยามพูดจนทำให้ชมเข้าใจชีวิตชะตากรรมและบาปบุญคุณโทษขมลตทิลุล เมื่อรู้ข่าวรังสรรค์ชมกลับมาบ้านพุทธชาดเพื่อทำหน้าที่ลูกที่ดี ชมดูแลรังสรรค์เต็มความสามารถเท่าที่ลูกคนหนึ่งจะตอบแทนผู้ให้กำเนิดได้ ยิ่งทำให้รังสรรค์สำนึกผิดจากที่เขาได้ทอดทิ้งและเสียดสีไล่ส่งแขนขาไปจากชีวิต

ในอดีต รังสรรค์ได้แขนขาด้วยกำหนดทั้งที่ชวาลก็แอบหลงรักแขนขาอยู่ แต่ใจของแขนขาโอนเอียงมาทางรังสรรค์ เพราะความใกล้ชิดและเสน่ห์ของผู้ชายเจ้าชู้ แขนกาคเป็นของรังสรรค์ และมีลูกคนแรกคือรติรส แต่รังสรรค์พบหญิงใหม่ที่น่าสนใจกว่าแขนขาคือบุปผาพี่สาวของบุหงา เขาต้องการแต่งงานอย่างออกหน้าออกตากับบุปผา ชวาลปลอบใจแขนขาจนทำให้รังสรรค์เข้าใจผิดว่าทั้งคู่คบชู้กัน รังสรรค์ขับไล่แขนขาออกจากพุทธชาด โดยไม่รู้ว่าแขนกาคำลังตั้งท้องลูกคนที่สองคือขมนั่นเอง

รังสรรค์ได้เห็นและซาบซึ้งในน้ำใจของชม เขาสำนึกผิดในบาปที่ได้ทำมา ชมให้อภัยพ่อทุกอย่าง ดูแลรังสรรค์อย่างดี จนรังสรรค์อาการดีขึ้นและสามารถเดินได้ดังเดิม

บุหงาคิดร้ายจ้างคนมาเพื่อเอาชีวิตชม แต่ชาตีสยามก็สามารถช่วยชีวิตชมได้ทันท่วงทีบุหงาต้องชดใช้กรรมที่ตัวเองก่อ

ชาตีสยามและรุ่งกาญจน์เตรียมงานแต่งงาน โดยคนที่ตั้งใจที่สุดก็คือชม รุ่งกาญจน์ป่วยหนักเป็นลูกเมียแต่เธอก็ไม่ยอมบอกให้ใครรู้ ชมดูแลรุ่งกาญจน์อย่างดีและยินดีในความสุขของคนที่คุณรักเคารพทั้งสอง แต่งานแต่งงานก็มีอันต้องล้มเลิกเพราะรุ่งกาญจน์ป่วยหนัก ก่อนสิ้นใจ รุ่งกาญจน์ฝากฝังให้ชมดูแลชาตีสยามต่อจากเธอ เพราะเธอรู้อยู่เต็มหัวใจว่าชมรักและเทิดทูนชาตีสยาม และชาตีสยามก็ผูกพันกับชมมาด้วยความรักเช่นกัน เธอต้องการให้คนที่เธอรักที่สุดในชีวิตสมหวังในชีวิตตลอดไป

แง่มุมดีๆ ที่ได้จากรื่องนี้มีอยู่ 2 ประเด็น

1. **คุณค่าของความเป็นคน**นั้นอยู่ที่**จิตใจ** ที่คิดและมุ่งแต่การทำความดีเพื่อคนอื่น ไม่มีใครหรืออะไรจะมาลดคุณค่าของเราได้เลยนอกจากตัวเราเอง
2. **เพชรแท้**...ยังไงก็เป็นเพชรแท้วันยันค่ำ ต่อให้ตกลงไปในกองไฟหรือร่วงลงสู่ปลักโคลนตม เพชรก็ไม่มีวันเสื่อมค่าสูญราคา แต่ยังมีพร้อมที่จะฉายแสงเจิดจ้ารัลได้เสมอ